

Governance in beweging

De Monitoring Commissie Corporate Governance presenteerde in december een herziene Code. Bij de vorige herzieningsoperatie in 2016 werd al benadrukt dat bedrijven zich moeten richten op waardecreatie op de lange termijn. De Commissie voegde daar nu aan toe dat bestuurders moeten streven naar “duurzame” waardecreatie. Ook kiest de Commissie voor een aanvullende zinsnede dat “het bestuur rekening moet houden met het handelen van de vennootschap op mens en milieu”. De Commissie constateerde een kloof tussen het door vennootschappen uitgesproken belang van duurzaamheid en de daadwerkelijke invulling daarvan. Ook EI-VEB is teleurgesteld over de bereidheid van het bedrijfsleven, vertegenwoordigd door VNO-NCW en de VEVO, om meer werk te maken van de klimaattransitie, de urgentie te benadrukken en deze met concretere vereisten in de Code te verankeren. “Rekening houden met” doet eenieder, altijd, met alles. Die passage is zonder enige meerwaarde, zo erkent ook de Monitoring Commissie.

EI-VEB begrijpt dat het bedrijfsleven niet van vandaag op morgen aan alle transparantie- en duurzaamheidseisen kan voldoen. Feit is dat de noodzaak tot verduurzaming al jaren bekend is. Conservatisme heeft het talent stevig vast te roesten. Het is juist de kracht van de Code, dat zij ruimte laat om te kunnen afwijken, mits goed toegelicht. Maar van het bedrijfsleven mag worden gevraagd een goed en meetbaar inzicht te geven in de eigen klimaatambitie en te rapporteren over de jaarlijkse doelen die zijn bereikt.

Ook het gebrek aan steun voor het incorporeren in de Code van een breder *‘In control statement’* is fnuikend voor het vertrouwen in de eigen motivatie van het bedrijfsleven. Om midden in een klimaattransitie geen algemeen erkend internationaal raamwerk te hebben om de beheersing van de daarbij behorende strategische en operationele risico’s te kunnen meten, is struisvogelpolitiek. Het is dan ook een gemiste kans dat de Monitoring Commissie er niet in is geslaagd de maatschappelijke noodzaak tot beweging bij deze partijen te vertalen.

Pas nadat de herziening van de Code definitief was, is een eerste voorzichtige stap richting het *‘In control statement’*

gezet. Dat is naar de mening van EI-VEB vooral ingegeven door de nadrukkelijke wens wetgeving te voorkomen. Wat voorkomen moet worden is dat de huidige initiatieven leiden tot een slap aftreksel van een potentieel krachtig stuurinstrument in de interne beheersing.

Andere kanttekeningen waren er ook. De EI-VEB betreurt het dat de responstijd in de Code gehandhaafd blijft. Daarmee heeft de vennootschap een pauzeknop tot haar beschikking en kan zij maximaal 180 dagen tijd kopen. De responstijd kan worden ingezet bij een agenderingsverzoek van een aandeelhouder dat kan leiden tot een strategiewijziging, zoals het ontslag van een bestuurder of commissaris. In de aandeelhoudersvergadering kan dan niet worden gesproken én gestemd over het betreffende agendapunt. Volgens EI-VEB is de responstijd overbodig. Het Nederlandse vennootschapsrecht kent bijvoorbeeld al enkele jaren de (wettelijke) bedenktijd van maximaal 250 dagen. De overlap tussen de bedenktijd (wet) en de responstijd (Code) had ertoe moeten leiden dat de responstijd definitief uit de aangepaste Code zou zijn geschrapt. Zo is de systematiek tussen de zelfregulerende Code en de wet immers ooit nadrukkelijk bedoeld.